

ju ema olla, „siis kanna lapse eest hoolt!” Naine põõris otse poe ukkest sisse. „Tere Jumalime!” ütles kaupmees, „mis su suda kutsub, kas põlle riuet, paela, nõõpnöelu, nõõpa, wõi rátkuid? kõik on pool muidu ja raha tagasi, wõi morsti rohtu? Ütle aga julgeste!” „Olge terwed lubamast!” ütles Kaire, „ega meiesugusel ei oleki palju raha. Mis ma pidin küsima, aksa peal nágini ilusat westi-riuet, ei tea mis maksab?” „Westi riuet, jah!” vastas kaupmees ja töi; kena riie: punane nagu tulekahju, roosid otse kui kuld õunad. „Eäss” mees paneb selga, jáäd ise ta kõrwa noorikuks. „Eks ole kowal riie?” „Ega ma oma mehele osta, waid poissile, kes muulle käswandikuks jáääb!” „Käswandikule ostdad! on kohे náha, et oled riistiinimene, teine ema ei viitsi oma lapseli seda osta. Otsi aga raha, maksab 50 kopikat!” Kaire ehmatas: „50 kopikat! siis jáagu parem ostmata! mis mu mees ütleb, kui seda kuuleb.” Aga kaupmees ei lase minna, seda kord oma künnde wahele saab; ta ütles: „Kus su mees elab?” Naine: „eks te tea,

„L. kùlas, kingsep Madiš!” „Mõh muidugi — See on teine lugu: L. kula rahwale müün kõik alwemalt, need on kõik minu sõbrad! — 40 kopikat, wõtta ára riie!” Naisel oli hea meel, mõtles: „hea ònn, et L. kùlas elan, saan kõik alwalt!” Kaupmees töi teise tükki riuet letti peale; „kuule! úks tee, kaks ašja! pois saab westi, aga kus púksid ja kue! Waata mis ilus riie, selle olen sinu tarvis hoidnud, wõtta ára, mis seal enam nõuu pidada, kuus künart siin on, mis 60 kopikat maksab; üleüldse úks rubla hõbedat.” Lõikas riide ára, enne kui naine jah ehk ei oleks saanud ütelda. Mis nüüd muud, kui maksis raha ja läks oma teed; aga kaupmees naeris taga járele ja mõtles; „oled nehukesama loll, nagu teised!”

„Kui Kaire turule joudis, pääsid tema silmad lahti, et ta rumalaaste oli teinud: „olen otnud, mis nii palju tarvis ei ole! kellega nüüd nahka osta?” — Aga ta tröödsti oma südant: „eks mul ole veel 60 kop., saab sets korras küll nahka osta — ja pois saab ka oma üli-